

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাই তোমালোকক পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবৰ কাৰণে পঢ়াই আছে, তোমালোক এতিয়া কনিষ্ঠৰ পৰা উত্তম পুৰুষ হোৱা, সকলোতকৈ উত্তম হৈছে দেৱতাসকল"

প্ৰশ্ন: ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে কি পৰিশ্ৰম কৰা যিটো সত্যযুগত কৰিবলগীয়া নহ'ব?

উত্তৰ: ইয়াত দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধক পাহৰি আত্মা-অভিমানী হৈ শৰীৰ ত্যাগ কৰিবলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। সত্যযুগত বিনা পৰিশ্ৰমে বহি-বহিয়েই শৰীৰ ত্যাগ কৰিব। এতিয়া এইটোৱে পৰিশ্ৰম বা অভ্যাস কৰা যে মই আত্মা হওঁ, মই এই পুৰণি সৃষ্টি পুৰণা শৰীৰক এৰিব লাগিব, নতুন ল'ব লাগিব। সত্যযুগত এইটো অভ্যাসৰ প্ৰয়োজন নাই।

গীত: দূৰ দেশ কা ৰহনে ৰালা..... (দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী.....)

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে জানে যে পুনৰাই অৰ্থাৎ কল্প কল্পৰ পাচত। ইয়াক কোৱা হয় পুনৰাই দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী পৰৰ দেশলৈ আহিছে। এনেকৈ কেৱল সেই এজনৰ কাৰণেহে গায়ন কৰে, তেওঁকেই সকলোৱে স্মৰণ কৰে, তেওঁ হৈছে বিচিত্ৰ। তেওঁৰ কোনো চিত্ৰ নাই। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। শিৱ ভগৱানুবাচ বুলি কোৱা হয়, তেওঁ থাকে পৰমধামত। তেওঁক সুখধামলৈ কেতিয়াও নামাতে, দুখধামলৈকেহে মাতে। তেওঁ আহেও সংগমযুগত। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে সত্যযুগত গোটেই বিশ্বত তোমালোক পুৰুষোত্তম হৈ থাকা। মধ্যম, কনিষ্ঠ তাত নাথাকে। উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষ এওঁলোক শ্ৰীলক্ষ্মী-নাৰায়ণ নহয় জানো। এওঁলোকক এনেকুৱা কৰি তোলাঁতাজন শ্ৰী-শ্ৰী শিৱবাবা বুলি কোৱা হ'ব। শ্ৰী-শ্ৰী বুলি সেই শিৱবাবাকহে কোৱা হয়। আজিকালিতো সন্ন্যাসী আদিয়েও নিজকে শ্ৰী-শ্ৰী বুলি কৈ দিয়ে। গতিকে পিতাহে আহি এই সৃষ্টিক পুৰুষোত্তম কৰি তোলে। সত্যযুগত গোটেই সৃষ্টিত উত্তমতকৈও উত্তম পুৰুষসকল থাকে। উত্তমতকৈও উত্তম আৰু কনিষ্ঠতকৈও কনিষ্ঠৰ মাজৰ পাৰ্থক্য এই সময়ত তোমালোকে বুজি পোৱা। কনিষ্ঠ মনুষ্যই নিজৰ নীচতা দেখুৱায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা যে আমি কি আছিলোঁ, এতিয়া পুনৰ আমি স্বৰ্গবাসী পুৰুষোত্তম হৈ আছোঁ। এয়া হৈছেই সংগমযুগ। তোমালোকৰ আস্থা আছে পুৰণি সৃষ্টি নতুন হ'ব। পুৰণিয়েই নতুন, নতুনেই পুৰণি নিশ্চয় হয়। নতুনক সত্যযুগ, পুৰণিক কলিযুগ বুলি কোৱা হয়। পিতা হয়েই সঁচা সোণ, সত্য কওঁতা। তেওঁক টুথ (সত্য) বুলি কোৱা হয়। সকলো সত্য শুনায। এয়া যি কয় যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী, এইটো মিছা। এতিয়া পিতাই কয় - মিছা নুশুনিবা। হিয়েৰ ন' ইভিল (বেয়া নুশুনিবা), চি ন' ইভিল (বেয়া নাচাবা)..... ৰাজ-বিদ্যাৰ কথা বেলেগ। সেয়াতো হৈছেই অল্পকালৰ সুখৰ কাৰণে। পৰৱৰ্তী জন্ম ল'লে পুনৰ নতুনকৈ পঢ়িব লাগিব। সেয়া হৈছে অল্পকালৰ সুখ। এয়া হৈছে 21 জন্ম, 21 প্ৰজন্মৰ কাৰণে। প্ৰজন্ম বৃদ্ধ অৱস্থাক কোৱা হয়। তাত কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহয়। ইয়াত চোৱা কেনেকৈ অকাল মৃত্যু হৈ থাকে। স্তান মার্গতো মৃত্যু হৈ যায়। তোমালোকে এতিয়া কালৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ আছা। এইটো জানা যে সেয়া হৈছে অমৰলোক, এয়া হৈছে মৃত্যুলোক। তাততো যেতিয়া বৃদ্ধ হয় তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হয় - মই এই শৰীৰ এৰি গৈ শিশু হ'মগৈ। বৃদ্ধাৱস্থা পূৰা হ'ব আৰু শৰীৰ এৰি দিম। নতুন শৰীৰ পালে সেয়াতো ভালেই নহয় জানো। বহি বহি আনন্দেৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰি দিয়ে। ইয়াততো সেইটো অৱস্থাত থাকি শৰীৰ ত্যাগ কৰিবৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। ইয়াৰ পৰিশ্ৰম তাত আকৌ কমন (গতানুগতিক) হৈ যায়। ইয়াত দেহ সহিত যি কিছু আছে সকলো পাহৰি যাব লাগে। নিজক আত্মা বুলি বুজিব লাগে, এই পুৰণি সৃষ্টিক এৰিব লাগে। নতুন শৰীৰ ল'ব লাগে। আত্মা সতোপ্ৰধান হৈ থকা বাবে সুন্দৰ শৰীৰ পলা। পাচত কাম চিতাত বহাৰ কাৰণে ক'লা তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা, গতিকে শৰীৰো শ্যাম বৰণীয়া পোৱা, সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম হৈ গ'লা। কৃষ্ণৰ নামতো কৃষ্ণই হয় আকৌ তেওঁক শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কিয় কয়? চিত্ৰবোৰতো কৃষ্ণৰ চিত্ৰ শ্যাম বৰণীয়া কৰি দিয়ে কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা সতোপ্ৰধান আছিল বাবে সুন্দৰ আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান শ্যাম হৈ গ'ল। সতোপ্ৰধানক পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হ'ব, তমোপ্ৰধানক কনিষ্ঠ বুলি কোৱা হ'ব। পিতাতো এভাৰ পিয়ৰ (চিৰ পবিত্ৰ)। তেওঁ আহেই পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। পথিক নহয় জানো। কল্প কল্পই আহে, নহ'লে নো পুৰণি সৃষ্টিক কোনে নতুন কৰি তুলিব! এইখনতো পতিত ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। এই কথাবোৰ জগতৰ কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক পুৰুষোত্তম কৰি তুলিব কাৰণে পঢ়াই আছে। পুনৰাই দেৱতা হ'বলৈ আমিহেই ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ। তোমালোক হৈছা সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ। জগতে এইটো নাজানে যে এতিয়া সংগমযুগ। শাস্ত্ৰত কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি লিখি দিছে গতিকে বুজি লয় যে কলিযুগতো এতিয়া শিশু হয়। এতিয়া তোমালোকে অন্তৰ্বেৰে বুজি পোৱা - আমি ইয়ালৈ আহিছোঁ উত্তমতকৈও উত্তম, কলিযুগী পতিতৰ পৰা সত্যযুগী পাৱন, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বৰ কাৰণে। 'গ্ৰন্থ'তো

(শিখসকলৰ ধৰ্ম গ্ৰন্থ) মহিমা আছে - মৃত পলিটি কপড় ধোৱে (ঈশ্বৰে মলিন কাপোৰ পৰিস্কাৰ কৰে)। কিন্তু গ্ৰন্থ পঢ়োঁতাসকলেও অৰ্থ বুজি নাপায়। এই সময়ততো পিতা আহি গোটেই জগতৰ মনুষ্য মাত্ৰক পৰিস্কাৰ কৰে। তোমালোক সেইজন পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। পিতাইহে সন্তানসকলক বুজায়। এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান আৰু কোনেও নাজানেই। পিতাহে জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তেওঁ সত্য, চৈতন্য, অমৰ হয়। পুনৰ্জন্ম ৰহিত। শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, পবিত্ৰতাৰ সাগৰ। তেওঁকে আহ্বান কৰে যে আহি এই উত্তৰাধিকাৰ দিয়ক। তোমালোকক এতিয়া পিতাই 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। এয়া হৈছে অবিনাশী পঢ়া। পঢ়াওঁতাজনো অবিনাশী পিতা হয়। আধাকল্প তোমালোকে ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰা পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্য হয়। আধাকল্প হৈছে ৰাম ৰাজ্য, আধাকল্প হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য।

প্ৰাণতকৈও প্ৰিয় এজন পিতাই হয় কিয়নো তেৱেঁই তোমালোক সন্তানসকলক সকলো দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি অপাৰ সুখলৈ লৈ যায়। তোমালোকে নিশ্চয়েৰে কোৱা - তেওঁ আমাৰ প্ৰাণতকৈও প্ৰিয় পাৰলৌকিক পিতা হয়। প্ৰাণ আত্মাক কোৱা হয়। সকলো মনুষ্য মাত্ৰই তেওঁক স্মৰণ কৰে কিয়নো আধাকল্পৰ কাৰণে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি শান্তি আৰু সুখ দিওঁতা একমাত্ৰ পিতাই হয়। তেন্তে প্ৰাণতকৈও প্ৰিয় নহ'ল জানো। তোমালোকে জানা যে সত্যযুগত আমি সৰ্বদা সুখী হৈ থাকোঁ। বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুছি যাব। পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখ আৰম্ভ হয়। দুখ আৰু সুখৰ খেল হয়। মনুষ্যই ভাবে ইয়াতেই এতিয়াই সুখ, এতিয়াই দুখ। কিন্তু নহয়, তোমালোকে জানা স্বৰ্গ বেলেগ, নৰক বেলেগ। স্বৰ্গৰ স্থাপনা পিতা ৰামে কৰে, নৰকৰ স্থাপনা ৰাৱণে কৰে, যাক বহুৰে বহুৰে জ্বলায়। কিন্তু কিয় জ্বলায়? কি বস্তু হয়? একোৱে নাজানে। কিমান খৰচ কৰে। কিমান কাহিনী বহি শুনায়, ৰামৰ সীতা ভগৱতীক ৰাৱণে লৈ গ'ল। মনুষ্যয়ো ভাবে এনেকুৱা হৈছিল চাগে।

এতিয়া তোমালোকে সকলোৰে অকুপেশ্বন (কৰ্তব্য, পেছা)ক জানা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান আছে। গোটেই ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী (বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল) কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে। পিতাইহে জানে। তেওঁক ৱৰ্ল্ডৰ ৰচয়িতা বুলিও কোৱা নহয়। ৱৰ্ল্ডতো আছেই, পিতাই আহি কেৱল জ্ঞান দিয়ে যে এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। ভাৰতত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল আকৌ কি হ'ল? দেৱতাসকলে কাৰোবাৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে নেকি? একো যুদ্ধ কৰা নাই। আধাকল্পৰ পাচত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হোৱাৰ কাৰণে দেৱতাসকল ৰাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ গুছি যায়। বাকী এনেকুৱা নহয় যে যুদ্ধত কোনোবাই হৰুৱালে। সৈন্য-সামন্ত আদিৰ কোনো কথা নাই। যুদ্ধৰ দ্বাৰা ৰাজ্য নলয় নতুবা হেৰুৱায়। এয়াতো যোগত থাকি পবিত্ৰ হৈ পবিত্ৰ ৰাজ্য তোমালোকে স্থাপন কৰা। বাকী হাতত কোনো বস্তু নাই। এয়া হৈছে ডবল (দ্বৈত) অহিংসা। এটা হৈছে পবিত্ৰতাৰ অহিংসা, দ্বিতীয়তে তোমালোকে কাকো দুখ নিদিয়া। সকলোতকৈ ডাঙৰ হিংসা হৈছে কাম কটাৰীৰ। যিয়ে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। ৰাৱণৰ ৰাজ্যতহে দুখ আৰম্ভ হয়। বেমাৰবোৰ আৰম্ভ হৈ যায়। কিমান অনেক বেমাৰ আছে। অনেক প্ৰকাৰৰ ঔষধ ওলাই থাকে। ৰোগী হৈ পৰিল নহয় জানো। তোমালোকে এই যোগবলৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে নিৰোগী হৈ যোৱা। তাত দুখ বা বেমাৰৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। তাৰ বাবে তোমালোকে পঢ়ি আছা। সন্তানসকলে জানে যে ভগৱানে আমাক পঢ়াই ভগৱান-ভগৱতী কৰি গঢ়ি আছে। পঢ়াও কিমান সহজ। আধা ঘণ্টা বা পঞ্চল্লিছ মিনিটত গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ ন'লেজ (জ্ঞান) বুজাই দিয়ে। 84 জন্মও কোনে-কোনে লয় - সেয়া তোমালোকে জানা।

ভগৱানে আমাক পঢ়ায়, তেওঁ হয়েই নিৰাকাৰ। তেওঁৰ প্ৰকৃত নাম হৈছে শিৱ। কল্যাণকাৰী নহয় জানো। সকলোৰে কল্যাণকাৰী, সকলোৰে সংগতি দাতা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা। উচ্চতকৈও উচ্চ মনুষ্য কৰি তোলে। পিতাই পঢ়াই হচিয়াৰ (বুদ্ধিমান, পাকৈত) কৰি কয় এতিয়া গৈ পঢ়োৱা। এই ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলক পঢ়াওঁতাজন হৈছে শিৱবাবা। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোকক এড'প্ট কৰিছে (তুলি লৈছে)। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ক'ৰ পৰা আহিল? এই কথাটিতেই বিবুদ্ধিত পৰে। এওঁক এড'প্ট কৰিলে, কয় - বহুত জন্মৰ অন্তিমত..... এতিয়া বহুত জন্ম কোনে ল'লে? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই সম্পূৰ্ণ 84 জন্ম লৈছে সেয়েহে কৃষ্ণৰ কাৰণে কৈ দিয়ে শ্যাম-সুন্দৰ। আমিহেই সুন্দৰ আছিলোঁ পুনৰ 2 টা কলা কম হৈ গ'ল। কলা কম হৈ হৈ এতিয়া কলাহীন হৈ গ'ল। এতিয়া তমোপ্ৰধানৰ পৰা পুনৰ সতোপ্ৰধান কেনেকৈ হ'ব? পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক পবিত্ৰ হৈ যাব। এইটোও জানা এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্ত্ৰ। এতিয়া যন্ত্ৰত ব্ৰাহ্মণ লাগে। তোমালোক হৈছা প্ৰকৃত ব্ৰাহ্মণ সত্য গীতা শুনাওঁতা সেয়েহে তোমালোকে লিখাও “সত্য গীতা পাঠশালা”। সেই গীতাততো নামেই সলনি কৰি দিলে। অৱশ্যে হয় মিসকলে কল্পৰ আগতে উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোকেই আহি ল'ব। নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰিমনে? মনুষ্যই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে খালী হাতে যায়, সেই বিনাশী উপাৰ্জনতো লগত নাযাব। তোমালোকে শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে হাত ভৰপূৰ হৈ যাব কিয়নো 21 জন্মৰ কাৰণে তোমালোকে নিজৰ উপাৰ্জন জমা কৰি আছা। মনুষ্যৰতো সকলো উপাৰ্জন মাটিত মিলি যাব। তাতকৈ আমি কিয়নো ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি বাবাক দি নিদিওঁ। যিয়ে বহুত দান কৰে তেওঁতো পৰৱৰ্তী জন্মত ধনৱান হয়, ট্ৰান্সফাৰ কৰে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে

21 জন্মৰ কাৰণে নতুন সৃষ্টিলৈ ট্ৰান্সফাৰ কৰা। তোমালোকে ৰিটানত (প্ৰতিদানত) 21 জন্মৰ কাৰণে পোৱা। তেওঁলোকেতো এটা জন্মৰ কাৰণে অল্পকালৰ কাৰণে ট্ৰান্সফাৰ কৰে। তোমালোকেতো ট্ৰান্সফাৰ কৰা 21 জন্মৰ কাৰণে। পিতাতো হৈছেই দাতা। এয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যিয়ে যিমান কৰে, তেওঁ পায়। তেওঁলোকে ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়াকৈ) দান-পুণ্য কৰে গতিকে অল্পকালৰ কাৰণে ৰিটান পায়। এয়া হৈছে ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়া)। এতিয়া সকলোবোৰ নতুন সৃষ্টিলৈ ট্ৰান্সফাৰ কৰিব লাগে। এওঁক (ব্ৰহ্মাক) দেখিলা কিমান বীৰত্ব দেখুৱালে। তোমালোকে কোৱা - সকলোবোৰ ঈশ্বৰে দিছে। এতিয়া পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ মোক দিয়া। মই তোমালোকক বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিওঁ। বাবাইতো ততালিকে দি দিলে, অলপো নাভাবিলে। ফুল পাৱাৰ (সম্পূৰ্ণ কৰ্তৃত্ব) দি দিলে। মই বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাম, সেইটো নিচা লাগি গ'ল। সন্তান আদিৰ বাবে একোৱেই চিন্তা নকৰিলে। দিওঁতা ঈশ্বৰ হয় তেন্তে মই কাৰোবাৰ বাবে ৰেচপন্সিব'ল (দায়বদ্ধ) হওঁ জানো। 21 জন্মৰ কাৰণে ট্ৰান্সফাৰ কেনেকৈ কৰিব লাগে - এই পিতাক (ব্ৰহ্মা বাবাক) চোৱা ফল' ফাদাৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই কৰিলে নহয় জানো। ঈশ্বৰতো দাতা হয়। তেওঁ এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) দ্বাৰা কৰালে। তোমালোকেও জানা আমি পিতাৰ পৰা বাদশ্বাহী ল'বলৈ আহিছোঁ। দিনে-প্ৰতিদিনে সময় কমি গৈ থাকে। আপদ এনেকৈ আহিব কথাই নুশুধিবা। বেপাৰীসকলৰ শ্বাসতো (প্ৰাণতো) মুঠিতেই থাকে। কোনো গুণগোল যাতে নহয়। চিপাহীৰ মুখ দেখি মনুষ্য বেহঁচ হৈ যায়। আগলৈ গৈ বহুত অশান্ত কৰিব। সোণ আদি একোৱেই ৰাখিবলৈ নিদিব। বাকী তোমালোকৰ ওচৰত কি থাকিব! পইচাই নাথাকিব যে কিবা কিনিব পাৰিবা। নোট আদিও নচলিব। ৰাজ্য সলনি হৈ যায়। অন্তিমত বহুত দুখী হৈ মৰিব। বহুত দুখৰ পাচত আকৌ সুখ হ'ব। এয়া হৈছে অনাহকতে তেজৰ খেল। নেচাৰেল কেলেমিটিজো (প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো) হ'ব। ইয়াৰ আগতেই পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লৈ ল'ব লাগে। লাগিলে ঘূৰা-ফুৰা কৰা, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া পবিত্ৰ হৈ যাবা। বাকী আপদতো বহুত আহিব। বহুত হয় হয় কৰি থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া এনেকুৱা প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে যাতে অন্তিম সময়ত এজন শিৱবাবাহে স্মৃতিত থাকে। তেওঁৰ স্মৃতিতহে থাকি শৰীৰ এৰা আৰু কোনো মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি যাতে স্মৃতিত নাহে। এইটো প্ৰেক্টিচ কৰিব লাগে। পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু নাৰায়ণ হ'ব লাগে। এইটো প্ৰেক্টিচ বহুত কৰিব লাগিব। নহ'লে বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব। অন্য কাৰোবাৰ স্মৃতি আহিলে তেন্তে ফেইল (অনুত্তীৰ্ণ) হ'লা। মিসকল পাছ হয় তেওঁলোকেই বিজয় মালাত গাঁথনিত আহিব। নিজকে সুধিব লাগে পিতাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ? যদি হাতত কিবা থাকে তেন্তে সেয়া অন্তিম সময়ত স্মৃতিলৈ আহিব। হাতত যদি একো নাথাকে স্মৃতিও নাহিব। পিতাই কয় - মোৰ লগততো একোৱেই নাই। এয়া মোৰ বস্তু নহয়। সেই ন'লেজৰ (জ্ঞানৰ) সলনি এয়া লোৱা তেন্তে 21 জন্মৰ কাৰণে উত্তৰাধিকাৰ পাই যাবা। নহ'লে স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ হেৰুৱাই পেলাবা। তোমালোক ইয়ালৈ আহিছাই পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। পবিত্ৰতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। নহ'লেতো শাস্তি থাই হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি যাব লাগিব। একো পদ নাপাবা। শ্ৰীমতত চলিলে কৃষ্ণক কোলাত ল'ব পাৰিবা। এনেকৈ কয় নহয় যে কৃষ্ণৰ দৰে পতি লাগে বা সন্তান লাগে। কোনোৱেতো ভালদৰে বুজি পায়, কোনোৱেতো আকৌ ওলট-পালট কথা কৈ দিয়ে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেনেকৈ ব্ৰহ্মা বাবাই নিজৰ সকলো ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰি ফুল পাৱাৰ (সম্পূৰ্ণ কৰ্তৃত্ব) পিতাক দি দিলে, অলপো নাভাবিলে, এনেকৈ ফল' ফাদাৰ কৰি 21 জন্মৰ প্ৰালন্ধ জমা কৰিব লাগে।

(2) অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে অন্তিম সময়ত এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনো বস্তু স্মৃতিলৈ নাহে। আমাৰ একো নাই, সকলোবোৰ বাবাৰ। 'অল্ফ' (পৰমপিতা) আৰু 'বে' (বাদশ্বাহী), এইটো স্মৃতিৰে পাছ (উত্তীৰ্ণ) হৈ বিজয়মালাত আহিব লাগে।

বৰদান: ল'ভ আৰু ল'ভলীন (স্নেহী আৰু স্নেহত লীন) স্থিতিৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা সৰ্বস্ব পাহৰি যাওঁতা সদায় দেহী অভিমানী হোৱা
কৰ্মত, বাণীত, সম্পৰ্কত বা সম্বন্ধত ল'ভ (স্নেহী) আৰু স্মৃতি বা স্থিতিত ল'ভলীন (স্নেহত লীন) হৈ থাকিলে সকলোবোৰ পাহৰি দেহী-অভিমানী হৈ যাবাগৈ। ল'ভেই (স্নেহেই) পিতাৰ সমীপ সম্বন্ধত আনে, সৰ্বস্ব ত্যাগী কৰি তোলে। এই ল'ভৰ বিশেষত্বৰে বা ল'ভলীন স্থিতিত থাকিলেহে সকলো আত্মাৰ ভাগ্য বা 'লাক' জগাই

তুলিব পাৰিবা। এই ল'ভেই 'লাক'ৰ ল'ক (ভাগ্যৰূপী তলা)ৰ চাবি হয়। এয়া (ল'ভ) হৈছে 'মাষ্টাৰ-কী' (প্ৰধান চাবি)। ইয়াৰ দ্বাৰা যেনেকুৱাই দুৰ্ভাগ্যশালী আত্মা নহওক কিয় ভাগ্যশালী কৰি তুলিব পাৰিবা।

শ্লোগান:

নিজৰ পৰিৱৰ্তনৰ ক্ষণ নিশ্চিত কৰিলে বিশ্ব পৰিৱৰ্তন স্বতঃ হৈ যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!